

Σαν άργιλος

Τζούλια Πρέντρεγκαστ

Στη διάρκεια του τοκετού, η Κλερ λέει συνέχεια, *Είναι κάποιου άλλου... κάποιου άλλου* (βογκώντας ταυτόχρονα με σφιγμένα δόντια) *το μωρό.*

Ο Άαρον είναι εκεί την ώρα που γεννιέται η μικρή Άιλα. Λέει: *είναι δικό σου, μαμά. Φυσικά και είναι δικό σου.* Δεν μπορεί να δει πέρα από εκείνη τη στιγμή: ριπές πόνου και πουθενά το γαμημένο το ασθενοφόρο. Δεν συνειδητοποιεί, τότε, τι εννοεί εκείνη, αλλά κατανοεί το σπρώξιμο, την επιτακτικότητα.

Καλεί το ασθενοφόρο ξανά και ξανά. Δεν έχει καν χρόνο να βοηθήσει τη μαμά του να βγάλει τα εσώρουκά της – στο ένα της πόδι είναι ακόμα μπερδεμένο το εσώρουχο, καθώς σπρώχνει πεσμένη στα τέσσερα σαν άλογο, με τα μεγάλα και σφριγηλά της κωλομέρια κάτασπρα. Εκείνη τη στιγμή δεν τολμάει να την πλησιάσει, καθώς σκέφτεται πως θα τον κλοπήσει. Σπαρταράει και είναι επικίνδυνη, μουγκρίζει, σαν να σηκώνει έπιπλα, και είναι ιδρωμένη και αποφασισμένη, ξεφυσώνοντας απελπισμένα, ώσπου η Άιλα αρχίζει να βγαίνει, υγρή και ζαρωμένη, σκεπτική και καχύποπτη, με έκφραση ηλικιωμένου στο μωρουδίστικο πρόσωπό της.

Όλα γίνονται τόσο γρήγορα στο τέλος – με τη μικρή Άιλα ακουμπισμένη στο στήθος της – που όποιοι κανόνες για το τι θα έλεγε ή θα έκανε μια μητέρα πάνε περίπατο.

Η Κλερ λέει στον Άαρον για τον Τζεντ. Τον σέρφερ Τζεντ. *Κάναμε έρωτα στο βανάκι του τους φθινοπωρινούς μήνες.* Η Κλερ κοιτάει τη μικρή Άιλα σαν να ονειροπολεί, την ώρα που μιλάει.

Ο Άαρον ζεσταίνεται και είναι αλλού, σκέφτεται την επιτακτικότητα και το τέντωμα, γλιστρώντας ανάμεσα σε αναμνήσεις, χοροπηδώντας ανάμεσα σε μεταξένιο υγρό γαλάκτωμα και την ανάσα κάποιου άλλου.

Η Κλερ συνεχίζει: *έκανε κρύο, αλλά οι μέρες ήταν ηλιόλουστες και το κάθισμα ήταν ζεστό από τον ήλιο. Και το δέρμα του...*

Είναι αηδιαστικό να σκέφτεται τη μαμά του να κάνει έρωτα με κάποιον, ακόμα κι αν αυτός ήταν ο μπαμπάς του. Ιδιαίτερα αηδιαστικό, γιατί το μυαλό του είναι φουσκωμένο με εικόνες από την κουραστική δουλειά του αιδοίου – εντελώς γεμάτο – ένα καλειδοσκόπιο από αιδοία να διπλώνονται το ένα πάνω στο άλλο σαν ροδοπέταλα από χείλη.

Ο Άαρον πίστευε πως υπήρχαν ξεκάθαρες διαχωριστικές γραμμές, αυστηρά όρια, αλλά δεν υπάρχουν γραμμές. Στον πραγματικό κόσμο, υπάρχουν μόνο στρώσεις από πέταλα, σαν απαλό και υγρό δέρμα, ώσπου δεν έχεις ιδέα τι είναι αληθινό.

Η Κλερ και ο Τζεντ ήταν στο νερό κάνα δυο ώρες, κάνοντας σερφ, μιλώντας μεταξύ τους με τις σανίδες και τα κορμιά τους, στη γλώσσα του κύματος. Καθώς έβγαιναν αργά από το νερό, η Κλερ μάζεψε κάτι χόρτα, σαν να ήταν υγρά αστραφτερά στάχυα, σαν ένα μεγάλο λαμπερό αστέρι.

Τόσο όμορφα, είπε η Κλερ.

Είναι φύκια, είπε ο Τζεντ. *Πανέμορφα φύκια.*

Ναι, είπε η Κλερ. *Χρυσά.*

Τα αυτοκίνητά τους ήταν παρκαρισμένα κοντά το ένα στο άλλο στο εγκαταλειμμένο πάρκινγκ και δεν υπήρχε καμία κίνηση τριγύρω, εκτός από τις ροζ μούλες που παρέσυρε ο αέρας και μερικά ξεραμένα χόρτα που διέσχιζαν την άσφαλο.

Ο Τζεντ πήγε στο αυτοκίνητο της Κλερ και της πρόσφερε ένα φλιτζάνι τσάι από το φθαρμένο καρό θερμός του. Ήταν καυτό μαύρο τσάι, που το είχε γλυκάνει με μαύρη ζάχαρη. Παρακολούθησαν ο ένας τον άλλο να αλλάζει, καλυμμένοι με τις πετσέτες τους, απροσχεδίαστα, προσποιούμενοι αδιαφορία. Όταν ξανάρθε ο Τζεντ για να γεμίσει το φλιτζάνι της Κλερ, με μια πετσέτα γύρω από τη μέση του, είχε δει πια αρκετά για να ξέρει ότι δεν υπήρχε τίποτα κάτω από την πετσέτα, εκτός από τον γυμνό εαυτό του.

Φέρε το ψαλίδι της κουζίνας, λέει η Κλερ, διακόπτοντας την ιστορία της και μιλώντας ξανά με την πιο οικεία φωνή της: απότομες διαταγές και μητρικές οδηγίες. Αυτό που χρησιμοποιώ για το κοτόπουλο. Και τη μπλε κλωστή από το τρίτο συρτάρι. Πρέπει να κόψουμε τον λώρο...

Και μετά ξαναρχίζει το ονειρικό τραγούδι της, περνώντας τα δάχτυλά της στα φρύδια και τα χείλη της Άιλα. *Ήταν ωραίο σεξ, λέει. Γενναιόδωρο σεξ, γεμάτο σεβασμό, προσθέτει απροσδιόριστα.*

Ο Άαρον δεν συνειδητοποιεί πως υπάρχουν διαφορετικά είδη σεξ. Κρατώντας τον ομφάλιο λώρο στο χέρι του, αναρωτιέται για τις κατηγορίες. Ο λώρος είναι σκληρός σαν λάστιχο – πρέπει να κόψει λίγο γύρω από τις δεμένες άκρες του – *γενναιόδωρο σεξ, εγωιστικό σεξ, απελπισμένο σεξ, παρθένο σεξ* – παλεύει με τον λώρο και τα μάτια καρφωμένα στη μυτερή άκρη του ψαλιδιού, στις απαλές δίπλες του σώματος της Άιλα – *ενοχικό σεξ, σεξ ηλικιωμένων, σεξ με κλάμα, απολογητικό σεξ*. Ο λώρος είναι σκληρός και γεμάτος φλέβες, υγρός και μπλε και μοβ, λευκός στην κάτω πλευρά, σαν ένα κουλουριασμένο ινώδες θαλάσσιο φίδι – άδειο και ζεστό.

Η Κλερ λέει: *με κάποιον τρόπο το σεξ ήταν συνδεδεμένο στο μυαλό μου με ανιαρές σωματικές λειτουργίες, όπως το φαγητό – αναγκαιότητα χωρίς γοητεία. Το σεξ ήταν ένα ακόμα πράγμα που ήθελε κάποιος από μένα.*

Ο Άαρον θέλει να σταματήσει η Κλερ, αλλά δεν μπορεί να μιλήσει.

Ήμουν πάρα πολλά χρόνια με τον ίδιο άντρα. Δεν υπήρχε αμοιβαιότητα. Με έπιανε ναυτία με την επιθυμία του Κλιφ γιατί είχε γίνει μέρος της οικιακής... οικονομίας. Το φαγητό και το σεξ αντιπροσώπευαν τον ατέρμονο κύκλο των αναγκών. Να πάρει και να πάρει. ΝΑ ΠΑΡΕΙ. Δεν έτρωγα πολύ για λίγο καιρό και δεν με ένοιαζε το σεξ. Αν ήμουν απελπισμένη, αυνανιζόμουν, λέει γελώντας. Μόνο αν ήμουν απελπισμένη: απλώς για μένα, μόνο για μένα. Ο Τζεντ ήταν θεόσταλτος, λέει η Κλερ. Δεν ζητούσε τίποτα από μένα. Το άγγιγμα των κυμάτων, να προσέχουμε ο ένας τον άλλο και γενναιόδωρο, πολύ γενναιόδωρο σεξ.

Ο Άαρον έχει τελειώσει με τον λώρο τώρα. Έχει καρφώσει το βλέμμα του στον πλακούντα, απλωμένο σε όλο το μήκος του λώρου σαν παχιά ουρά, που τον έκανε να μοιάζει με γκριζό σαλάχι.

Φρέσκο, γενναιόδωρο σεξ με έναν ξένο, λέει η Κλερ καθησυχαστικά. Μου έδωσε ώθηση. Και θα ήταν αρκετή για να συνεχίσω, αλλά μετά έμαθα για την Άιλα.

Η Κλερ κοιτάζει τον Άαρον σαν να μην τον γνωρίζει, σαν να ήρθε μόλις: *φέρε μερικές εφημερίδες, λέει. Η σημερινή είναι στο τραπέζι...* Αφήνει να της βγει ένας μακρύς αναστεναγμός σαν να έχει πέσει σε πολύ βαθύ ύπνο. *Ο κόσμος θα ήταν πιο απλός χωρίς το σεξ, λέει η Κλερ, αλλά το λαχταράμε φυσικά.*

Ο Άαρν επιστρέφει με την εφημερίδα και η Κλερ σηκώνει τα μάτια της και του χαμογελάει. *Θυμάσαι που σε έπιασα με το λάπτοπ... και το γαλάκτωμα;* Γελάει δυνατά και τραχιά – σαν βογκητό, αλλά κυματιστό. *Ακόμα κι όταν έκλεισα το λάπτοπ η φωνή της γυναίκας ακουγόταν: ναι, μωρό μου, ναι μωρό μου. Θυμάσαι, Αζ;*

Η Κλερ γελάει δυνατά. Είναι ίσως η τελευταία στιγμή που μοιράζονται σε πραγματικό χρόνο. Στον Άαρν λείπει το γέλιο που ενώνει την πραγματικότητά τους, ακόμα κι αν είναι άβολη η κουβέντα για τη μαλακία, ενώ εκείνος τυλίγει τον κρεάτινο πλακούντα με τρεμάμενα χέρια. Τον τυλίγει επιδέξια, κάνοντας γωνίες, σαν δώρο.

Φτάνει το ασθενοφόρο εκείνη τη στιγμή. Κάλλιο αργά παρά ποτέ, όπως λένε.

Φυσικά και ο Άαρν θυμάται όταν τον έπιασε η Κλερ. Ήταν μια γυναίκα στην οθόνη με ορθάνοιχτα πόδια να του φωνάζει: *ναι μωρό μου, ναι μωρό μου*. Το χέρι του ήταν γεμάτο γαλάκτωμα και τον έπαιζε για τα καλά, με το παντελόνι της σχολικής στολής του και το εσώρουχο του στο πάτωμα.

Η Κλερ έφτασε σπίτι νωρίς γιατί ο αδερφός του, ο Μπραντ, είχε ραντεβού στον ορθοδοντικό. Καθώς εισέβαλαν μέσα, ο Άαρν άρπαξε το γαλάκτωμα – αλλά μετά το πέταξε για να πιάσει το παντελόνι του. Προσπαθούσε να καλυφτεί, αλλά βρισκόταν στην κατάλληλη γωνία και δεν υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορούν να κρυφτούν υπό την κατάλληλη γωνία. Ο Μπραντ γελούσε σαν τρελός, ένα δυνατό ψεύτικο γέλιο, θυμίζοντας στον Άαρν ότι εκείνος είχε το πάνω χέρι: είχε το πλεονέκτημα.

Η Κλερ είπε: *σώπα. Δεν υπάρχει τίποτα αστείο εδώ*.

Ο Μπραντ σταμάτησε να γελάει και άρχισε να μιμείται τη γυναίκα, αλλά η φωνή του ήταν ψιλή και στριγκιά: *ναι μωρό μου, ναι μωρό μου*.

Στο τραπέζι... από όλα τα πιθανά μέρη, είπε η Κλερ, χασκογελώντας.

Αρχικά, δεν συνειδητοποιούν το οσφρητικό. Ποιος θα το υποπτευόταν; Δεν ακούγεται καν σαν κανονική αρρώστια.

Όταν η Κλερ έρχεται σπίτι από το νοσοκομείο με τη μικρή Άιλα, ο Άαρν μένει να βοηθήσει. Ο Κλιφ έχει πολλή δουλειά για να μπορέσει και ο Άαρν χαίρεται να μένει σπίτι γιατί είναι καλοκαίρι κι έχει διακοπές από το πανεπιστήμιο κι έτσι κι αλλιώς θα βοηθούσε τον Κλιφ με τη δουλειά του στις διαμορφώσεις τοπίου. Είναι δύσκολη δουλειά κάτω από τον ήλιο και ο Άαρν δεν θέλει να μένει μόνος με τον μπαμπά του. Δεν μπορεί να πει στον Κλιφ για την εξωσυζυγική σχέση, αλλά αυτό τον βαραίνει πολύ, σαν πλακούντας, οπότε προτιμάει να μένει σπίτι και να βοηθάει με την Άιλα.

Δεν είναι ακριβώς έτσι, όπως αποδεικνύεται. Ο Άαρν συνειδητοποιεί πως κάτι έχει αλλάξει στην Κλερ. Στην αρχή, λέει πως δεν μπορεί να ταΐσει την Άιλα γιατί οι θηλές της είναι σκασμένες και έχει τρομερό πονοκέφαλο. Νιώθει τα μηνίγγια της έτοιμα να εκραγούν. Αλλά μετά δεν την παίρνει καν αγκαλιά. *Πήγαινε να αγοράσεις λίγο γάλα σε σκόνη, λέει η Κλερ. Ζήτα στο φαρμακείο να σε βοηθήσουν.*

Ο Άαρν φορτώνει την Άιλα στο καρότσι και φεύγει για το φαρμακείο. Ακολουθεί τις οδηγίες για τα μπουκάλια, αλλά δεν είναι σίγουρος για τις πάνες και το μπάνιο. Πόσο συχνά; Ή απλώς πώς... Ζητάει από την Κλερ να του δείξει.

Γκούγκλαρέ το, του λέει. Μην ανάψεις το φως, προσθέτει. Αστραπές και λεπίδες. ΓΑΜΩΤΟ. Και άσε ανοιχτό τον ανεμιστήρα. Το γουργούρισμά του. Σαν κύματα... Μπορείς να γκουγκλάρεις τα πάντα, Αζ.

Ο Άαρον βρίσκει εκπαιδευτικά βίντεο: «Πώς να αλλάξετε την πάνα ενός μωρού», «Πώς να κάνετε μπάνιο ένα νεογέννητο». Το κόλπο να βάζεις το ζεστό πανάκι στο στήθος του μωρού, για να το βοηθήσεις να συνηθίσει στο μπάνιο, είναι καλό και ακολουθεί και εκείνης της μαίας τη συμβουλή μετά – *μαία για όλα*. Σίγουρα ξέρει τι λέει. Έχει πολλές χρήσιμες συμβουλές, χωρίς να είναι πολύ αυταρχική.

Ο Άαρον βάζει το ζεστό πανάκι πάνω στη μικροσκοπική κοιλίτσα της Άιλα κι εκείνη αρχίζει να νυστάζει και να ελαφραίνει. Ένα μικρό τετράγωνο που την καλύπτει σχεδόν ολόκληρη, ενώ τα μικροσκοπικά της πόδια τινάζονται. Μερικές φορές την παίρνει ο ύπνος μέσα στο νερό και ο Άαρον δεν θέλει να τη βγάλει έξω, μια και μοιάζει τόσο γαλήνια, αλλά ο ώμος του πονάει και τα γόνατά του μουδιάζουν και πονάνε πάνω στα πλακάκια. Τουλάχιστον, η Άιλα κοιμάται συνήθως αρκετή ώρα μετά το μπάνιο. Την κουράζει αμέσως.

Όταν ο Κλιφ έρχεται σπίτι, συνεχίζει την κουβέντα που κάνει στη δουλειά. Για κήπους, σαν να είναι ο οικοδεσπότης της εκπομπής Burke's Backyard και μιλάει σε κόσμο που νοιάζεται πραγματικά.

Τα καταραμένα μπαμπού, λέει, τόσο πεισματάρικα. Τα καταραμένα ριζώματα... τόσο πονηρά. Πάντα είναι το σύστημα των ριζών. Πάντα. Και οι ρίζες των μπαμπού είναι υπόγειες και πλάγιες. Πολύ σκληρό πράγμα.

Ο Κλιφ μιλάει στον Άαρον σαν να πρόκειται να αναλάβει την οικογενειακή επιχείρηση, αλλά ο Άαρον δεν ενδιαφέρεται. Ούτε στο ελάχιστο. Ο Κλιφ δεν ρωτάει τι έγινε στη διάρκεια της ημέρας και ο Άαρον δεν λέει. Πηγαίνει στην κρεβατοκάμαρα για να δώσει στην Κλερ ένα φιλί, αλλά αυτό είναι όλο. Από τότε που γύρισε από το νοσοκομείο η Κλερ, ο Κλιφ κοιμάται στον καναπέ. Παίρνει ένα κουτάκι μπίρα από το ψυγείο, το ανοίγει, αναστενάζει με ευγνωμοσύνη και συνεχίζει.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο πεισματάρικο από το μπαμπού. Υπουλο. Νομίζω πως το έχω νικήσει και μετά υπάρχει κι άλλο, σαν γαμημένος ιστός, που απλώνεται προς όλες τις κατευθύνσεις, ενώ έχω την πλάτη γυρισμένη...

Ο Άαρον κοιτάζει στο πλάι κι αναρωτιέται αν γνωρίζει για τη σχέση. *Δεν ξέρω τίποτα για τα μπαμπού*, λέει ο Άαρον. Σιχάινεται όταν ο Κλιφ το κάνει αυτό, δηλαδή να προσθέτει κάτι στην κουβέντα για τους κήπους, κάτι που τον βγάζει έξω από τον κόσμο των φυτών και τον φέρνει μέσα στην καθημερινότητα. Τον κάνει να τρομάζει.

Άντε να κάνεις ένα ντους, λέει ο Άαρον. *Η Άιλα έκανε μπάνιο και θα τη βρομίσεις.*

Ο Άαρον αναρωτιέται αν χρησιμοποιεί την κουβέντα για τα φυτά ως ιδιόλεκτο – να μιλάει περιφραστικά, να ψάχνει λεπτομέρειες, να βλέπει τι γνωρίζει ο Άαρον. Αυτό κάνει μια ένοχη συνείδηση. Σε κάνει να νομίζεις πως όλοι γνωρίζουν αυτό που δεν μπορούν να γνωρίζουν, αποκαλύπτοντας το υπέδαφος σε όλους. Ο Άαρον κοιτάζει τον μπαμπά του στα μάτια. Η ματιά του Κλιφ είναι καθαρή και δυνατή, απροβλημάτιστη και αγαπητική και ο Άαρον συνειδητοποιεί πως λειτουργεί στο επίπεδο των φυλλωμάτων, πάνω από το έδαφος, πάνω από τα υπονοούμενα.

Μετά το ντους, ο Κλιφ κάθεται στο τραπέζι με τα αγόρια και τρώνε ψάρι με πατάτες. *Λέει: οι ρίζες είναι σαν τριχωτοί υπόγειοι ιστοί αράχνης. Είναι αδύνατο να τις ξεφορτωθείς. Όταν νομίζεις πως έχεις ξεμπερδέψει, εμφανίζονται πάλι, σαν να φαντάζεσαι πράγματα.*

Ο Άαρον χαίρεται να έχει την Άιλα στον ώμο του. Της χτυπάει ελαφρά την πλάτη, την παίζει πάνω κάτω για να κρύψει το τρέμουλο. Αναρωτιέται αν ο μπαμπάς του γνωρίζει. *Πες το*, σκέφτεται. *Αν γνωρίζεις, απλώς πες το μου.*

Ακόμα και με όλο αυτόν το άργιλο, τα ριζώματα αναπτύσσονται πλήρως. Δεν τα νοιάζει για τον άργιλο, επειδή εκείνα είναι ακριβώς κάτω από την επιφάνεια και το χώμα βαθύτερα. Αναστενάζει και ανοίγει άλλο ένα κουτάκι. Οι άνθρωποι παρεξηγούν τον άργιλο.

Ο Άαρον δαγκώνει μια μεγάλη μπουκιά τηγανιτής πατάτας. Το λάδι και τα ψίχουλα από το τραγανιστό βούτυρο σκορπίζονται στα χείλη του σαν υγρή άμμος. Δαγκώνει και μασάει, δαγκώνει και μασάει. Δεν έχει κάτι να πει. Τι απαντάς σε αυτό; *Οι άνθρωποι παρεξηγούν τον άργιλο.*

Τελικά, πηγαίνουν την Κλερ πίσω στο νοσοκομείο. Ο Κλιφ επιμένει. Λέει: *είναι επείγον. Δεν βγάζει νόημα. Καταραμένα κόκαλα και χόρτα. Τρελά. Χαοτικά... πεθαίνουν.*

Η Κλερ μυρίζει αίμα και κόκαλα, αισθάνεται τον θάνατο, τη σήψη του θανάτου, του δικού της ή της μικρής Άιλα. Δεν είναι σίγουρη.

Χαστουκίζει τον Άαρον σαν δηλητηριώδης αέρας, κοιτάζοντας με άψυχα γκριζα μάτια, παγωμένα σε άλλο χρόνο. Τον αρπάζει από τον λαιμό, χώνει τα νύχια της μέσα και κρατιέται. Μέχρι να την πάρουν μέσα, ο λαιμός του είναι καλυμμένος με κακάδια. Τα ξύνει με τα νύχια του, καθώς τη δένουν.

Η διάγνωση είναι οσφρητική παραίσθηση. Σημαίνει πως μυρίζεις πράγματα που δεν είναι εκεί. Το νεύρο που ενώνει τις οσφρητικές μεμβράνες στον οσφρητικό βολβό καταλήγει στην ίδια περιοχή του εγκεφάλου που ευθύνεται για τη μνήμη – άρα είναι σχεδόν το ίδιο, συνδέονται, μόνο που η μνήμη είναι καθημερινή για να μη φρικάρουμε. Ο Άαρον τα μαθαίνει όλα στο Google. Μπορείς να γκουγκλάρεις τα πάντα.

Ο Άαρον τα εξηγεί στην Κλερ, επειδή δεν είναι σίγουρος ότι μπήκε κανείς στον κόπο. *Οι παραισθήσεις είναι σαν αναμνήσεις – το μυαλό σου τα έχει υφάνει μαζί, ώστε να πιστεύεις ότι είναι αλήθεια.*

Βαριανασαίνει, καταπίνει, μισοκλείνει σφιχτά τα μάτια, γλείφει τα χείλη της με μια ωχρή μπλε γλώσσα – τα νύχια της να γδέρνουν τους δικέφαλους της, ενώ χτυπάει με βία τον αέρα – *Διώξ' την.*

Ο Άαρον γυρίζει από την άλλη για να προστατεύσει τη μικρή Άιλα από την επίθεση της μητέρας της.

Η Κλερ τινάζεται μπροστά με το στήθος της να φτάνει στα γόνατά της, και ξερνάει στο απλωμένο χέρι του Άαρον, φτύνοντας καφέ και πορτοκαλί εμετό στο αθλητικό του παπούτσι.

Έρχεται η νοσοκόμα. Παίρνει ώρα να βρουν τα σωστά φάρμακα, τη σωστή ισορροπία. Να σε καθαρίσουμε, γλυκέ μου.

Τις πρώτες μέρες θεωρούν καλύτερο να αποφευχθούν οι επισκέψεις. Ο Άαρον δεν κατανοεί πώς η οικογένεια γίνεται επισκέπτες. Δεν του αρέσει πώς τρεμοπαίζει το φρύδι του γιατρού όταν λέει τη λέξη «αποφευχθούν».

Ο Άαρον ξέρει πως η Άιλα θα κλαίει για εκείνον. Στριφογυρίζει στο κρεβάτι του το βράδυ, επειδή έχει συνηθίσει να την έχει εκεί, στην κούνια δίπλα του. Κάθε πρωί, το μαξιλάρι του είναι γεμάτο φρέσκο αίμα και κακάδια.

Μετά από μερικές μέρες, τους επιτρέπεται η επίσκεψη. Ο Μπραντ είχε κανονίσει με τους φίλους του, αλλά ο Κλιφ λέει πως πρέπει να δει την Κλερ πρώτα. Όταν φτάνουν

στο νοσοκομείο, ο Άαρν σκύβει για να φιλήσει την Κλερ κι εκείνη μυρίζει το ίδιο, οπότε αυτό είναι κάτι – ξυλώδη λουλούδια, γήινα, όχι γλυκά. Έχει παράξενη όψη όμως. Φοράει τα δικά της ρούχα, αλλά κάποιος έχει κουμπώσει το ροζ της πουκάμισο κι εκείνη δεν κουμπώνει ποτέ τα μανίκια. Τα διπλώνει για να φαίνονται οι κοκαλιάρικοι, μαυρισμένοι καρποί της και το φοράει ανοιχτό μπροστά με ένα φανελάκι από μέσα. Την έχουν κουμπώσει σαν φρικιό. Και τα μαλλιά της μοιάζουν παράξενα. Δεν είναι κυματιστά όπως της αρέσουν και οι τρίχες γύρω από το πρόσωπό της είναι μπερδεμένες. Είναι χλομή και κάπως κίτρινη και τα δόντια της είναι γκριζοκίτρινα και άσχημα, σαν τις μαμάδες που ξέχασαν τον εαυτό τους χρόνια πριν.

Ο Άαρν επαναφέρει το πουκάμισο της Κλερ στο κανονικό, την ώρα που έρχεται ο γιατρός με δύο νοσοκόμες. Η μεγαλύτερη νοσοκόμα σπρώχνει την Άιλα μέσα. Την έχουν σε μία νοσοκομειακή κούνια, από διαφανές πλαστικό, σαν να είναι η ασθενής. Είναι ξύπνια και απλώνει τα μικροσκοπικά της χέρια γύρω, ενώ κλοτσάει με τα πόδια της.

Ο γιατρός μιλάει πρώτος. Λέει: *λέγεται οσφρητική παραίσθηση. ΟΣΦΡΗ-ΤΙ-ΚΗ.* Συλλαβίζει σαν να είναι καθυστερημένοι. Ο γιατρός και η μεγαλύτερη νοσοκόμα κοιτάζονται και γνέφουν. *Με πιο απλά λόγια, σημαίνει πως η Κλερ μυρίζει πράγματα που δεν υπάρχουν. Είναι μέρος της ψύχωσης. Της επιλόχειας ψύχωσης.*

Επιλόχεια ψύχωση, λέει ο Κλιφ με σιγουριά, λες και χρησιμοποιεί συνέχεια αυτές τις λέξεις, λες και ήξερε πάντα για αυτή την παραισθητική οσφρητική πάθηση, λες και η ψύχωση είναι αλλεργικό συνάχι ή πονοκέφαλος.

Η Άιλα σπαρταράει στην κούνια. Κάνει θορύβους σαν να ενοχλείται: σύντομο, έντονο κλαψούρισμα, ενώ τινάζει τα χέρια της και δίνει γροθιές στον αέρα. Ο Άαρν πηγαίνει κοντά της και την παίρνει αγκαλιά. Δεν το πιστεύει ότι είναι εδώ και τη φροντίζουν ξένοι. Δεν είναι σωστό.

Οσφρητική παραίσθηση, λέει ο Κλιφ με σιγουριά, λες και αν το λέει φωναχτά κανονικοποιείται, σαν να είναι εντάξει επειδή έχει όνομα, λες και μιλάει για τα γαμημένα τα μπамπού. *Επιλόχεια ψύχ...* αρχίζει να λέει.

Σταμάτα να επαναλαμβάνεις τις λέξεις, λέει ο Άαρν κοφτά και η Άιλα γουργουρίζει στη μωρουδίστικη γλώσσα της.

Ο γιατρός και η μεγαλύτερη νοσοκόμα εξετάζουν το διάγραμμα και μιλάνε χαμηλόφωνα. Ο Άαρν ακούει τα ονόματα των φαρμάκων που της δίνουν. Τα περισσότερα τελειώνουν σε ζεπάμ – οτιδήποτε ζεπάμ πρέπει να είναι κατάλληλο για τους έντονα παραισθητικούς τύπους.

Ο Άαρν λέει. *Θα περάσει;*

Φυσικά, λέει ο Κλιφ.

Χμμ, λέει η μεγαλύτερη νοσοκόμα, δείχνοντας τον γιατρό για πληροφόρηση.

Αυτά τα πράγματα παίρνουν χρόνο, λέει. *Είναι διαφορετικά για τον καθένα.*

Πρέπει να τη φτιάξετε, λέει ο Κλιφ. Η φωνή του τονίζει τη λέξη «φτιάξετε» και ο Μπραντ γελάει νευρικά, αλλά δεν σταματάει να τρώει τα νύχια του, κουνώντας το δεξί του αθλητικό μπρος πίσω. Η λαστιχένια σόλα τρίζει πάνω στο χαλί του νοσοκομείου.

Είναι η μητέρα, προσθέτει ο Κλιφ, και μετά βγάζει έναν θόρυβο που ακούγεται σαν την αρχή ενός γέλιου. Ο Κλιφ δεν γελάει και είναι ενοχλητικό για όλους. Η μητέρα των αγοριών επίσης, εννοώ, προσθέτει.

Τα χείλη της Κλερ είναι ξεραμένα. Είναι εντελώς μαστουρωμένη. Τα μάτια της είναι παγωμένα σαν γκριζοπράσινοι βόλοι, παλιοί βόλοι, συννεφιασμένα. Ο Άαρον χαίρεται που έχει την Άιλα στην αγκαλιά του, επειδή είναι δικαιολογία για να βαδίζει και να μην κοιτάει κανέναν στα μάτια: περπατάει πάνω κάτω με τα μάτια στο μωρό. Ο Μπραντ συνεχίζει με το τρίψιμο του λάστιχου πάνω στο χαλί και το μάσημα, δόντια στα νύχια.

Ο Κλιφ συγκεντρώνεται. Μιλάει. Η φωνή του ακούγεται να σπάει. Δεν είχε οσφρητικές ιστορίες με τα αγόρια. Είχε κάνα δυο κακές μέρες, λίγα δάκρυα πού και πού, φυσιολογική θλίψη της εγκυμοσύνης ή κάτι τέτοιο – έτσι το έλεγε η ίδια. Τίποτα, όμως, σαν αυτό. Συνήθως, βγαίναμε από το σπίτι. Πηγαίναμε μια βόλτα. Τρώγαμε ψάρι και πατάτες στο πάρκο.

Ο Άαρον βηματίζει πιο γρήγορα τώρα και κανακεύει την Άιλα πάνω κάτω. Πότε ήπια γάλα; Ρωτάει τη μεγαλύτερη νοσοκόμα.

Είναι σχεδόν η ώρα της, γλυκέ μου. Θα ήθελες να την ταΐσεις;

Όταν κάνει αυτόν τον τσιριχτό ήχο, πεινάει, λέει ο Άαρον. Τρώει όταν θέλει. Δεν υπάρχει πρόγραμμα.

Σκόπευα να της αλλάξω την πάνα, λέει η μεγαλύτερη νοσοκόμα.

Την αλλάζω στα μισά του μπουκαλιού, λέει ο Άαρον. Όπως τα μωρά που θηλάζουν, μερικές φορές πίνουν από το ένα στήθος και μετά τους αλλάζουν πάνα. Αυτό είναι το καλύτερο για την Άιλα, αλλιώς θα κλαίει όταν την αλλάξεις.

Η πιο νεαρή νοσοκόμα έχει σχηματίσει ένα χαμόγελο στα χείλη της.

Εντάξει, γλυκέ μου, λέει η μεγαλύτερη νοσοκόμα.

Θα βρεθώ με τα παιδιά στις 11, λέει ο Μπραντ. Πρέπει να φύγω, αλλιώς θα χάσω το τρένο.

Δώσε μου ένα λεπτό μόνο, λέει ο Κλιφ.

Υποσχέθηκες. Είπες πως αν ερχόμουν, θα...

Μην είσαι τόσο εγωιστής, ξεσπάει ο Άαρον και ο Μπραντ σταματάει να τρίβει το αθλητικό του στο πάτωμα.

Η Άιλα αρχίζει να κλαίει πιο επίμονα. Ο Άαρον λέει: πού είναι τα μπουκάλια της;

Η μεγαλύτερη νοσοκόμα κοιτάζει τη νεότερη. Μπορείς να τον πας στο δωμάτιο με τα μπουκάλια; Στρέφεται προς τον Άαρον. Θέλεις να τη βάλεις πίσω στην κούνια για να πας εκεί; Είναι πιο ασφαλές...

Όχι, λέει ο Άαρον αυστηρά, αλλά όχι με αναίδεια. Πεινάει. Θα κλαίει αν την ακουμπήσω κάτω.

Αργότερα, στο σπίτι, ο Κλιφ πίνει μπίρα από ένα κουτάκι – μικρές επαναλαμβανόμενες γουλιές σαν να πίνει ένα καυτό φλιτζάνι τσάι. Τελειώνει το κουτάκι με αυτόν τον τρόπο και παίρνει ένα άλλο από το ψυγείο. Όταν ο Άαρον πάει στην εξώπορτα, ο Κλιφ στρέφεται στον Μπραντ. Άνοιξε την τηλεόραση μια στιγμή.

Ο Κλιφ κάθεται στο τραπεζάκι, κρατώντας τις εκτυπώσεις στο χέρι του για στήριξη. Τις σηκώνει στον αέρα καθώς μιλάει. *Πρέπει να τις διαβάσετε, λέει. Το μυαλό της μαμάς σας έχει πάθει σύγχυση με τη γέννηση της Άιλα. Η επιλόχεια ψύχωση... σημαίνει πως μυρίζει πράγματα που δεν υπάρχουν και οι μυρωδιές την κατακλύζουν. Είναι πεπεισμένη πως θα πεθάνει ή ότι η Άιλα θα πεθάνει. Αφήνει το χαρτί στο τραπεζάκι. Θα χρειαστεί λίγο χρόνο, αλλά θα τα καταφέρει.*

Δεν είσαι γιατρός, λέει ο Άαρον.

Ο Μπραντ κοιτάζει τον Άαρον στα μάτια, κουνώντας τα μήλα στις πατούσες του πάνω κάτω, έτσι ώστε τα λευκά του γόνατα βγαίνουν από το μαύρο του σορτς σαν πλήκτρα πιάνου.

Ο Μπραντ κοιτάζει τον σωρό με τα χαρτιά στο τραπέζι. Κλάνει. Γελάει για λίγο.

Δεν είναι αστείο, λέει ο Άαρον.

Είναι πολλά που έχουμε να χωνέψουμε, λέει ο Κλιφ. Χρειάζεται χρόνος. Όλοι είναι διαφορετικοί.

Βρομάει, λέει ο Άαρον. Γιατί το έκανες; Δεν μυρίζω κάτι, λέει ο Μπραντ. Ίσως κολλάς οσφρητική...

Μιλάς για τη μαμά μας, γαμω-καθυστερημένη. Ο Άαρον ρίχνει μια γερή γροθιά στον δικέφαλο του Μπραντ.

Αρκετά. Αρκετά, λέει ο Κλιφ. Αύριο θα πάμε όλοι μαζί να τη δούμε. Θα γυρίσω στις πέντε.

Θα πάω το πρωί, λέει ο Άαρον. Η Άιλα πρέπει να είναι σπίτι μαζί μου. Έχουν παράξενα μπουκάλια στο νοσοκομείο. Δεν της αρέσουν. Οι θηλές έχουν λάθος σχήμα.

Θα τις συνηθίσει, φίλε, λέει ο Κλιφ.

Τι ξέρεις εσύ; λέει ο Άαρον.

Ο Μπραντ σηκώνεται απότομα και ανοίγει ξανά την τηλεόραση.

Ο Άαρον παίρνει τις εκτυπώσεις στα χέρια του. Στέκεται μπροστά την τηλεόραση και τις κουνάει στον αέρα. *Μυρίζει αίμα και κόκαλα και θεωρεί ότι κάποιος θα πεθάνει. Θα σιγουρευτώ πως δεν θα είναι η Άιλα. Ο Άαρον κοιτάζει τον Μπραντ. Καλύτερα να ωριμάσεις, μαλακισμένο.*

Ο Κλιφ στήνει το λάπτοπ στο τραπέζι της κουζίνας. Συνεχίζει την έρευνά του για το πώς να ξεφορτωθεί τα μπαμπού: να ξεφορτωθεί τον κόσμο των ριζωμάτων.

Ο Κλιφ μιλάει δυνατά, καθώς δουλεύει στο κομπιούτερ. *Τα πλαστικά φράγματα για ριζώματα χρησιμοποιούνται κατά κόρον, λέει, αλλά προφανώς το ξερίζωμα θα έπρεπε να είναι η πρώτη επιλογή. Το πρόβλημα είναι πως κάθε άκρη είναι απαραίτητα συνδεδεμένη με μια άλλη άκρη, δεν υπάρχει αρχή ή τέλος και τα μπαμπού σε εκείνο το τετράγωνο είναι εκεί για πολλές δεκαετίες και φυτρώνουν προς τα πλάγια...*

Σκάσε. ΣΚΑΣΕ, ΓΑΜΩΤΟ, ουρλιάζει ο Άαρον.

Ηρέμησε, σε παρακαλώ, λέει ο Κλιφ.

Δεν βγάζει νόημα. Οπότε, κάνε μας τη χάρη και σκάσε, γαμώτο.

Αρκετά με αυτή τη γλώσσα, φίλε.

Ο Κλιφ συγκεντρώνεται στην οθόνη – αν θες να χρησιμοποιήσεις πλαστικό φράγμα για να ελέγξεις την εξάπλωση των μπαμπού, θα πρέπει να το εγκαταστήσεις με πολλή προσοχή και να ελέγχεις γύρω από την περίμετρό του μία ή δύο φορές τον χρόνο. Μετά, μπορείς να αφαιρέσεις τα ριζώματα που προσπαθούν να περάσουν πάνω από το φράγμα και να πιάσεις τα ύπουλα καθίκια που προχωράνε υπόγεια, γύρω από τις άκρες. Μπορείς να χρησιμοποιήσεις εκχύλισμα από φλοιό δέντρου ή ακόμα και υλικό εδαφοκάλυψης ανάμεσα στο φράγμα, ενθαρρύνοντας τα ριζώματα να εξαπλωθούν λίγο κάτω από την επιφάνεια, καθιστώντας το εύκολο να ανιχνευτούν και να κοπούν. *Ναι, παγίδεψέ τα τα μαλακισμένα, λέει φωναχτά.*

Σκάσε, λέει ο Άαρν, αλλά είναι πνιχτό αυτή τη φορά.

Καθώς ο Άαρν βγαίνει από τη μονάδα των τρελών και προχωράει προς το φουαγιέ του νοσοκομείου, μυρίζει τον μωρουδίστικο εμετό της Άιλα στον ώμο του. Σκέφτεται το νυσταγμένο χαμόγελό της, να παίζει στις άκρες του στόματός της καθώς την τοποθετεί στην κούνια του νοσοκομείου. Η Κλερ έχει βγει ήδη από όποιο ζεπάμ της έδωσαν τη νύχτα.

Αν η Άιλα δεν μπορεί να είναι με τη μαμά του μόνη – αν δεν είναι ασφαλές – τότε γιατί δεν μπορεί να την πάρει σπίτι; Γαμωκατάσταση. Δεν βγάζει κανένα νόημα, γαμώτο. Όλοι πιστεύουν πως τα μωρά πρέπει να είναι με τις μαμάδες τους, ανεξάρτητα από την κατάσταση, αλλά λένε μαλακίες. Δεν παίρνει καν αγκαλιά την Άιλα. Δεν την ακούει καν, ακόμα κι αν είναι ακριβώς δίπλα και κλαίει, εκείνη δεν κουνιέται καν. Θα έλεγες πως θα συνεργόταν για χάρη της Άιλα. Ο Άαρν γνωρίζει πως δεν μπορεί, αλλά θα έλεγες πως θα το έκανε.

Καθώς μπαίνει στο φουαγιέ, βλέπει την όμορφη κοπέλα, τη νεαρή νοσοκόμα. Τα περισσότερα βράδια φεύγουν σχεδόν την ίδια ώρα. Είναι ειδικευόμενη νοσοκόμα τελικά, αλλά είναι καλύτερη από τις μεγαλύτερες νοσοκόμες. Η νεαρή νοσοκόμα προσφέρει καλές συμβουλές, αλλά δεν υπαγορεύει στον Άαρν τι να κάνει. Διατυπώνει τις συμβουλές, έτσι ώστε να μην του λέει τι να κάνει: είναι περισσότερο σαν ιστορία. Λέει πράγματα όπως: *ήταν ένα πανέμορφο μωρό, ο Άρτσι, που ενοχλούνταν όταν τον κρατούσαμε ανάσκελα, οπότε τον βάλαμε τεντωμένο πάνω στον πήχη μας. Κάπως έτσι...*

Είναι σαν τη μαία για όλα, τη μαία του ίντερνετ, αλλά είναι και όμορφη.

Μπαίνουν στο φουαγιέ από διαφορετικές κατευθύνσεις. *Γεια, λέει.*

Γεια, λέει ο Άαρν, κι ανεβάζει το τζιν του, αν και του αρέσει να το ζώνει κάτω από τη μέση. Βγαίνει στη μπλε και μαύρη και τόσο ήσυχη νύχτα. Καθώς ετοιμάζεται να διασχίσει τον δρόμο έξω από την κύρια είσοδο, η όμορφη νοσοκόμα σταματάει δίπλα και κατεβάζει το παράθυρο. Θέλεις να σε πάω κάπου; Για ένα δευτερόλεπτο αναρωτιέται αν σπάει κάποιον κώδικα γιατρού-ασθενή, αλλά δεν είναι γιατρός και ο ίδιος δεν είναι αυτός που μυρίζει νεκρούς.

Θέλει να περπατήσει. Ο κρύος αέρας στο πρόσωπό του τον κάνει να νιώθει πως όλα είναι εντάξει. Ή θα μπορούσαν να είναι. Ίσως να είναι. Ο κρύος αέρας του θυμίζει τότε που ήταν ένα συνηθισμένο παιδί και πήγαινε προς το πάρκο με το κάστρο για να μεθύσει με τους φίλους του. Με την ελπίδα να καταλήξει στην τιμεντένια σήραγγα με ένα από τα κορίτσια.

Πού μένεις; ρωτάει.

Προς τα κει, 10 λεπτά απόσταση... με το αμάξι.

Μπες μέσα. Πρέπει να σταματήσω να πάρω μερικά πράγματα από το σούπερ μάρκετ, λέει. Όμως, είναι στον δρόμο μας.

Το σούπερ μάρκετ, επαναλαμβάνει εκείνος, σαν ένας από τους τρελούς.

Καγχάζει και γυρνάει να του ρίξει μια σύντομη ματιά προτού ξεκινήσει.

Καθώς σταματάει στο πάρκινγκ του σούπερ μάρκετ, εκείνος κοιτάζει το τηλέφωνό του και διαβάζει ένα μήνυμα από τον Μπραντ. *Γεια, σκατόφατσα. Φέρε λίγο ψωμί καθώς θα έρχεσαι σπίτι.* Καθώς το διαβάζει, έρχεται κι άλλο μήνυμα. *Και λίγη κόκα κόλα. Ευχαριστώ, μαλακιστήρι.*

Φαίνεται κλειστό, λέει η όμορφη νοσοκόμα. *Νόμιζα πως ήταν ανοιχτό ως τα μεσάνυχτα.*

Χρειάζομαι ψωμί. Και κόκα κόλα, λέει εκείνος. Γυρίζει στο πλάι να δει την αντίδρασή της, επειδή ακούγεται απαίσιο, σαν τη λίστα για ψώνια της οικογένειας Μπόγκαν.

Κάθονται εκεί για λίγο και σκέφτονται το κλειστό σούπερ μάρκετ: τα πυκνά γκρίζα σαν ιστός, κρυφά φώτα κάτω από το σκοτάδι.

Είσαι καλός με το μωρό, λέει εκείνη.

Είναι αδερφή μου, της απαντάει, σαν ηλίθιος, σαν να είναι κληρονομικές στην οικογένεια οι ηλίθιες σκέψεις.

Ναι, αλλά είσαι καταπληκτικός μαζί της. Και με τη μαμά σου.

Μιλάει σαν να είναι μεγαλύτερη. Είναι μεγαλύτερή του κάνα δυο χρόνια. Υποθέτει πως είναι λίγο παραπάνω από είκοσι, αλλά μιλάει σαν να είναι τριάντα. Με τόση αυτοπεποίθηση.

Δεν την παίρνει αγκαλιά, της λέει.

Το ξέρω. Είναι τόσο άσχημο.

Ξέρω ότι φαίνεται έτσι, αλλά...

Ναι, ναι, έχει οσφρητική και δεν εμπιστεύεται τον εαυτό της με τα φάρμακα. Το καταλαβαίνω και δεν είναι κακό άτομο, αλλά είναι κακό αυτό που κάνει, αν και δεν το εννοεί. Είναι σκατά. Νιώθω ότι προσποιείται, αλλά ξέρω πως δεν το κάνει. Έρχομαι μόνο για να αγκαλιάσω την Άιλα, ώστε να μη θυμάται πως η μαμά της δεν ήθελε να την πάρει αγκαλιά.

Η όμορφη νοσοκόμα βάζει το χέρι της στο πόδι του επειδή κλαίει. Σκουπίζει τα δάκρυά του στο μανίκι του και θυμάται πως το χέρι της είναι εκεί μόνο και μόνο επειδή κλαίει. Είναι συνδεδεμένο συγκεκριμένα με το κλάμα. Δεν είναι λάπτοπ.

Η Άιλα είναι πολύ τυχερή, του λέει. *Δεν θα έπρεπε να το λέω αυτό... αλλά ένα μωρό έκανε εγχείρηση σήμερα για να της βάλουν έναν σωλήνα στο στομάχι, ώστε να την ταΐζουμε. Δεν μπορεί να ρουφήξει – δεν το κάνει. Αν προσπαθήσουμε να την ταΐσουμε, κλαίει. Γίνεται κόκκινη και τσιρίζει και αναστατώνεται. Δεν θα έπρεπε να σου τα λέω αυτά... Η μαμά ήταν αλλού. Έβαζε το μπουκάλι σε όλο το πρόσωπο του μωρού, αγγίζοντάς το εδώ κι εκεί σαν να προσπαθούσε να καρφώσει την ουρά στο παιχνίδι με τον γάιδαρο και το μωρό έχει ενοχληθεί τώρα, η μικροσκοπική του μνήμη είναι τόσο... χαλασμένη, που δεν μπορεί να ρουφήξει. Έχει κολλήσει το αντανakλαστικό της. Η Άιλα είναι τυχερή, δεν το βλέπεις; Έχει εσένα.*

Δεν είναι κακιά, λέει εκείνος ξανά, αλλάζοντας απότομα θέση για να σκουπίσει δάκρυα και μύξες. Εκείνη παίρνει το χέρι της και εκείνος εύχεται να είχε αφήσει τις

μύξες. Κοιτάζει το πόδι του και μετά καρφώνει με λαχτάρα το βλέμμα του στις πηχτές σκιές του άδειου και σκοτεινού σούπερ μάρκετ. Βάζει το δικό του χέρι στο πόδι του, αλλά δεν είναι το ίδιο φυσικά.

Εκείνη ξαναβάζει το χέρι της στο πόδι του. *Εκείνο το άλλο μωρό θα έχει σκατένια ζωή. Δεν μ' αρέσει που το λέω, αλλά είναι αλήθεια. Είναι καταδικασμένη εξαρχής.* Αυτή τη φορά φιλιούνται – δεν είναι σίγουρος ποιος το άρχισε. Είναι απαλή και δεν είναι κακιά και δεν είναι λάπτοπ.

Είναι στενά και στραβά και παράξενα και η νεαρή νοσοκόμα χασκογελάει, καθώς μεταφέρονται μαζί στο πίσω κάθισμα. Ακούγεται σαν τη μαμά του, όταν δεν ήταν τρελή, σαν τη μαμά του που γελούσε όταν εκείνος δεν μπορούσε να κλείσει τον ήχο του λάπτοπ. Δεν ήταν αστείο τότε, γιατί εκείνος ήταν τόσο σκληρός, πολύ σκληρός για να γυρίσει από την άλλη.

Η νεαρή νοσοκόμα βγάζει το πουκάμισό της και μυρίζει σαν το σαπούνι του νοσοκομείου. Ταυτόχρονα υπάρχει και η μυρωδιά του εμετού της Άιλα, καθώς και το πολυκαιρισμένο αποσμητικό του. Για μια στιγμή αναρωτιέται αν όλο αυτό είναι εντελώς λάθος. Σκέφτεται την Άιλα κι ελπίζει να μην είναι ανήσυχη και ότι η νυχτερινή νοσοκόμα έχει τον χρόνο να την τυλίξει καλά, να την πάρει μια σφιχτή αγκαλιά. Βγάζει κι εκείνος το πουκάμισό του. Το δέρμα του ανατριχιάζει και δεν μπορεί να βρει ρυθμό με τα φιλά και πιστεύει πως θα έπρεπε να τα πηγαίνει καλύτερα, αλλά είναι πολύ επείγον. Έχει παρασυρθεί από την επιτακτικότητα.

Θυμάται τη φωνή του μπαμπά του. *Πρέπει να την πάμε στο νοσοκομείο. Είναι επείγον τώρα.* Είχε γάλα σε σκόνη σαν άμμο ανάμεσα στα δάχτυλά του και είπε: *θα τα καταφέρω. Το έχω.* Η φωνή του ήταν βροντερή σαν να τον είχε καταβάλλει η σκληράδα και δεν ακούστηκε πειστικός. Ο μπαμπάς του είπε: *δεν έχει να κάνει με την Άιλα, φίλε.*

Ο Άαρον είπε: *φυσικά και έχει να κάνει με αυτή, γαμώτο. Είναι γι' αυτή, γαμώτο.* Ο μπαμπάς του έμοιαζε σαν να σκόπευε να γελάσει, αλλά δεν του έβγαине αυθόρμητα όπως στη μαμά, η υποψία ενός γέλιου περνούσε φευγαλέα από τα μάτια του, σαν ένα τρεμουλιαστό αεράκι πάνω στο νερό, μια γυαλάδα σαν λάμψη. Είπε: *θα την πάμε στο νοσοκομείο, φίλε. Δεν βγάζει νόημα. Λέει τρελά πράγματα... χόρτα και κόκαλα. Αίμα.*

Στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου με την όμορφη νοσοκόμα, μέσα στην επιτακτικότητα, ο Άαρον βγάζει ήχους όπως στο λάπτοπ: *ναι μωρό μου, ναι μωρό μου, αλλά χωρίς τις λέξεις.* Σταματάει μια στιγμή, νομίζοντας πως είναι παράξενο, αλλά το κάνει κι εκείνη, αν και το δικό της μοιάζει περισσότερο με: *μωρό μου ναι, μωρό μου ναι,* με πιο ψιλή φωνή, αλλά πιο απαλό από εκείνου, σαν κλαυούρισμα, επειδή είναι κορίτσι. Το άρωμά της είναι καλοκαιρινό, σαν λουλούδια και αποσμητικό χώρου, σαν φίλτρο βοτάνων με καλοκαιρινά λουλούδια, όχι σαν εντομοαπωθητικό, και ο λαιμός της είναι αλμυρός και απαλός. Σκέφτεται συνέχεια: *δεν είναι κακιά, κάν' το ωραίο για εκείνη, αλλά είναι τόσο επείγον (θα την πάμε στο νοσοκομείο, φίλε).*

Τελειώνει τόσο γρήγορα που δεν ξέρει αν εκείνη τελείωσε. Είναι τόσο γρήγορο που στο ένα της πόδι έχει μείνει η μία κάλτσα και το εσώρουχό της (όπως η μαμά του που σπρώχνει να γεννηθεί η Άιλα). Αγγίζει το πόδι με την κάλτσα και ζητάει συγγνώμη και μετά την ευχαριστεί και γελάνε και οι δύο.

Πιστεύει πως εκείνη τελείωσε γιατί μέσα στην επιτακτικότητα ήταν άκαμπτη και ζεστή, λύγιζε την πλάτη της και πίεζε τους γοφούς της πάνω του. Το λύγισμα της πλάτης δεν ήταν αντίσταση (όπως όταν έβαζαν τη μαμά του στο αυτοκίνητο). Ήταν

λύγισμα χωρίς καθόλου αντίσταση, άπληστο και ιδρωμένο και δεν έδωσε καμία σημασία στα κακάδια στον λαιμό του – που είχαν αρχίσει να ματώνουν – ξανά, ξανά – με δάχτυλα γεμάτα ευχαρίστηση και πόνο. Τρώει την ανάσα της μέσα στο επείγον λύγισμα, γιατί δεν μπορεί να φιλήσει σωστά και καταβροχθίζουν λαίμαργα την ανάσα ο ένας του άλλου. Πιστεύει πως εκείνη τελείωσε στη διάρκεια της επιτακτικότητας του ρουφήγματος ανάσας, γιατί τώρα η αναπνοή της είναι εξαντλημένη και ήρεμη και βαθιά. Όπως η μαμά του, αφότου γεννήθηκε η Άιλα. Προτού εγκατασταθεί η αλλοκοτιά.

Εκείνος πιστεύει πως τελείωσε, αλλά ίσως να είναι απλώς απογοητευμένη, επειδή δεν την ικανοποίησε. Ίσως η μυρωδιά του θανάτου να δεσπόζει από πάνω τους. Δεν τη μυρίζει, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν είναι αληθινή. Ίσως να παρεξήγησε το λύγισμα και την επιτακτικότητα, όπως οι άνθρωποι παρεξηγούν τον άργιλο, και ίσως να παρασύρθηκε από τη στιγμή για να της χαρίσει γενναιόδωρο σεξ. Ένιωσε πως είχε να κάνει με αυτή, αλλά ίσως να είχε να κάνει μόνο με αυτόν. Η μνήμη είναι ολισθηρή και παρεξηγείται εύκολα, βλέπεις, όπως το γαλάκτωμα. Όπως ο άργιλος.

Μετάφραση: Βασίλης Μανουσάκης